

CONNECTION **FICTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Kirsty Greenwood

Dragostea vieții mele de apoi

Traducere din limba engleză de
Ruxandra Ana

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Mihaela Stan

Design și ilustrație copertă:
Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Crenguța Rontea

Corectură:
Oana Aanei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GREENWOOD, KIRSTY

Dragostea vieții mele de apoi / Kirsty Greenwood ; trad. din lb. engleză
de Ruxandra Ana. - București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2686-6

I. Ana, Ruxandra (trad.)

821.111

Titlul original: THE LOVE OF MY AFTERLIFE
Autor: Kirsty Greenwood

Copyright © 2024 Novelicious Books Ltd

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2686-6

*Surorii mele mai mici, Nic. O adevărată prietenă la bine
și la rău, cea mai neînfricăță și mai neastâmpărată complice
pe care o voi avea vreodată*

Capitolul unu

Nu se poate să mor așa.

Nu, serios, *chiar nu* se poate.

Sigur, știu că nu toată lumea e binecuvântată cu opțiunea bătrânica-de-pe-Titanic, care alunecă într-un somn blând, în timp ce rememorează cum făcea dragoste cu un Leonardo DiCaprio în floarea vârstei, asta ca să domolească șocul dispariției de pe lume. Dar chiar să mor înecat la douăzeci și șapte de ani? Delphie, *nu*.

Mă zbat după aer și creierul meu pare incapabil să proceseze modul în care aş putea să mă salvez din acest film de groază, în schimb se fixează în întregime pe circumstanțele întâmplării.

Pentru început, mă înec cu un burger. Nici măcar unul premium sau făcut în casă, ci unul ieftin, de încălzit la microunde, pe care l-am luat de la magazinul din colț, după muncă. Apoi mai sunt și hainele pe care le port chiar în timp ce mă sufoc: șosete verde-murat, asortate la cea mai dezastruoasă cămașă de noapte — o atrocitate supradimensionată și supraspălăcită, cu o stea rânjită deasupra sloganului: *SCUMPO, E VREMEA SĂ STRĂLUCEȘTI!* Televizorul e pus pe pauză pe la un sfert din *Escrocul de pe Tinder*, laptopul e și el pornit, cu o singură pagină

deschisă — o căutare pe Google: „Hamburgerii pentru microunde chiar sunt din carne?”

Cine o să mă găsească în halul ăsta? Cooper, vecinul detestabil de la parter (care sigur o să facă mișto de cămașa mea de noapte)? Poliția? Scotocind prin toate lucrurile mele, la vânătoare de probe care să susțină ipoteza unei crime? Le-ar fi destul de greu să găsească pe cineva cu un mobil, ținând cont de faptul că în toată Londra cunosc doar trei persoane — Leanne și mama ei, Jan, de la farmacia unde lucrez, plus domnul Yoon, bătrânul din apartamentul vecin.

Oh, Doamne, dacă mă găsește domnul Yoon? Așa ceva nu se poate întâmpla, inima îi e mult prea fragilă ca să facă față unui scenariu atât de sumbru. Dragul de el, domnul Yoon! Dacă eu nu o să mai fiu, nu mai are cine să se asigure că și-a stins bine țigările înainte să meargă la culcare. Și cine o să-i pregătească un mic-dejun care să fie altceva decât un bol de cereale plictisitoare cu gust de carton?

Cu gândul la domnul Yoon privind mâhnit spre raftul cu cereale, mă arunc cu putere peste un scaun de bucătărie cam șubred și încerc să-mi autoadministrez manevra Heimlich. Am văzut cândva că Miranda a făcut asta în *Totul despre sex* și a supraviețuit, marcată de experiență, dar cu inteligența emoțională sporită.

Mă lovesc cu diafragma de scaun, iar și iar. Îmi împreunez mâinile și mă pocnesc în stomac. Au! Nimic. Oare mă pocnesc unde trebuie? Încerc iar, de data asta un pic mai jos. Și încă o dată, undeva mai sus. Nu merge! Bucata aia de chiflă și probabil de carne care nici nu e carne mi s-a instalat bine-mersi în gât și cred că intenționează să rămână acolo. Rahat! Alerg dintr-o parte

în alta a livingului meu micuț, căutând ceva, orice ar putea să mă ajute. Șapca de baseball cu *Broad City*, la care țin atât de mult, atârnată în cuierul de pe ușă? Inutilă. Cutia nedesfăcută de creioane Blackwing de pe masa din bucătărie? Haide, Delphie! Îmi cad ochii pe telefonul care se ițește de sub una dintre pernele canapelei. Îl înhaț ca să sun la salvare, dar mâinile îmi tremură atât de tare că nu reușesc să-l țin bine. Îmi cade pe podea și alunecă sub măsuța pentru televizor, să-și continue existența într-un habitat prăfuit, în compania unui antidepresiv care mi-a căzut acolo luna trecută și pe care n-am mai apucat să-l ridic.

Ahh! Tot ce-mi văd ochii începe să se întunece pe margine. Îmi simt limba ciudat, îngreunată, de parcă ar atârna. Oare chiar *îmi atârână* limba? Genunchii îmi cedează și mă prăbușesc teatral, capul îmi aterizează cu o bufnitură pe superbitatea de covor moale în dungi pentru care am făcut economii trei luni.

Oh, Doamne!

Cred că... Oare chiar asta *e*?

Marele final.

Data expirării.

Sfârșitul.

Aici odihnește Delphie Denise Bookham.

A murit exact așa cum a trăit: singură, perplexă, îmbrăcată cu niște haine cam de rahat.

— Deschide ochii... Așa. E vremea să... E vremea să te trezești. Ah, iată-te. Salutări, scumpo!

Vocea străină e a unei femei, iar adierea melodică a cadenței irlandeze o face chiar plăcută. Deschid brusc ochii. Femeia zâmbește ca o apucată, cu nasul ei în vânt

la distanță de doar un centimetru de al meu. O studiez cu atenție: bucle ca niște arcuri, de un blond culoarea untului, prinse într-o coadă de cal, ochelari eleganți cu rame aurii care-i fac ochii verzi ce se holbează la mine să pară de două ori mai mari. Poartă un ruj portocaliu care i s-a întins pe dinți, ambele rânduri fiind descoperite de rânjetul de nebună. Închid ochii strâns. Apoi îi deschid iar, încerc cu disperare să mă orientez. Mi se răscolește totul pe dinăuntru când îmi dau seama că nu mă aflu în apartamentul meu, unde petrec majoritatea timpului, ci stau așezată pe un scaun ciudat de plastic, cu picioarele sprijinite pe o ladă tapițată cu model floral, ca o mamaie.

Unde sunt acum?

Dintr-o direcție necunoscută se aude *Don't Worry, Be Happy* a lui Bobby McFerrin, răsunând aproape ca prin vis. Fac ochii mari și studiez încăperea: pereți vopsiți într-o nuanță de albastru-deschis, un șir de mașini de spălat verzi chiar în fața mea, învârtind și pufăind aer cald cu miros de lavandă la intervale regulate. Stai un pic. O fi o spălătorie? Ce naiba fac într-o *spălătorie*? Cum am ajuns aici?

Deasupra mașinilor de spălat observ într-o ramă o fotografie mare a femeii cu ochelari. Face semn cu degetul mare în sus cu ambele mâini, iar zâmbetul degajă energia câștigătoarelor concursurilor de frumusețe. Privirea îmi alunecă de la imaginea de pe perete înapoi la versiunea reală care stă ghemuită lângă scaunul meu. Strălucește, parcă de bucuria de a mă vedea. Apoi face semn cu degetul mare în sus, cu ambele mâini, exact ca în poză.

Cine o fi asta? Unde sunt?

— Ah... ah...

Creierul meu panicat refuză să mă ajute să formulez întrebările cu voce tare.

— Deșteaptă treabă, nu? Întrebă femeia zâmbind larg. Nimeni nu e niciodată speriat într-o spălătorie. A părut o idee bună să temperez cel mai terifiant moment, la modul obiectiv, cu cel mai calm mediu pe care mi l-am putut imagina. Și iată-ne: o anticameră care arată ca o spălătorie cât se poate de primitoare. Când eram mai tânără și lucrurile o luau un pic în direcția *Ah, ce grea e viața, bla-bla-bla*, mă duceam la spălătoria din oraș și mă uitam la toate mașinile alea care se învârteau cu orele. Și mirosurile de flori? Și sunetele alea ritmice? *Atât* de reconfortante, nu crezi?

Mă foiesc chiar când femeia sare în picioare și își desface larg brațele arătând spre cameră de parcă ar fi gazda unui show televizat pe cale să anunțe marele premiu.

— Albastrul de pe pereți este exact nuanța cerului înaintea de apus în ultima săptămână din iunie. Mi-a luat o veșnicie să găsesc cromatica perfectă. E o nuanță de vopsea care se numește „gâscă deshidratată“, nu se mai face din '92. Dar cunoșteam un tip care știa o fată care cunoștea omul potrivit și până la urmă m-am descurcat.

Strânge din buze și își îndeasă mâinile în buzunarele salopetei muștar, legănându-se încet.

— Șefii cei Mari mi-au explicat *foarte* clar că ar fi preferat o estetică mai curată, ceva mai profesionist, dar eu le-am spus: „Uite care-i treaba, băieți, nu-mi puteți cere să fiu o Terapeută a Vieții de Apoi la cel mai înalt nivel, fără să-mi dați mână liberă în mediul în care fac terapie cu decedații. Sincer acum, *haidеți*, băieți...“ Niște idioți. Idioți peste tot! Totuși e o nuanță superbă, nu-i așa?

Își ridică privirea spre pereți, oftează încântată și își mușcă buza de jos, lăsând o dâră prin rujul gros.

— Aproape că se schimbă în funcție de lumină. Uneori e un gri-vâscos, alteori albastru-denim. Ca ochii lui Jamie Fraser. Îl știi pe Jamie Fraser? Din serialul *Străina*. Ce călătorie! În ce mă privește, e în top zece personaje de ficțiune. Poate, de fapt, top cinci. Poate chiar top...

— Decedații? reușesc s-o întrerup.

— Ah, da... Scumpo, ești moartă. Îmi pare rău.

Îmi masează încurajator umărul.

— Cum? Nu... eu... visez?

Îmi forțez creierul să se trezească. E cel mai ciudat vis pe care l-am avut vreodată și asta în condițiile în care odată am visat că mă ocupam, împreună cu Vagabondul din *Doamna și Vagabondul*, de un coafor care abia mergea.

— Te-ai înecat, nu mai ții minte? Îmi spune femeia cea vorbăreață. Cu un burger pentru microunde. Și apropo, chiar *sunt* din carne. Sută la sută vită sau, cum îmi place mie să-i spun, *boeuf*. M-am apucat de curând de franceză, îmi ocup timpul între clienți. Nu că m-aș plictisi sau ceva. Nu chiar. Dar poate că lucrurile ar putea să ia un pic de viteză pe-aici?

Ridică din umărul neted, bronzat și gura i se încrețește la colțuri.

— Sigur. Dar, pe de altă parte, mai bine un flux continuu de morți decât o ambuscadă.

Morți?

Mi se strânge stomacul când îmi amintesc ce s-a întâmplat în apartamentul meu. Cum m-am înecat. Îmi apăs gâtul cu mâna și încep să gâfâi.

— Oh, stai calmă, ești bine, mă liniștește femeia și se apleacă iar, ca să fie la același nivel cu mine. Toate

indispozițiile fizice sunt eliminate de îndată ce ajungi aici. Dar perioada de tranziție emoțională de la viață la lipsa ei poate să fie... complicată. Și aici intervin eu. Mă cheamă Merritt, am douăzeci și opt de ani — pe vecie — și lucrurile mele preferate sunt curryul și romanele de dragoste. Cu cât mai picante, cu atât mai bine, și una, și alta. Am fost desemnată să-ți fiu Terapeuta Vieții de Apoi.

Întinde mâna s-o strângă pe a mea și observ că pe fiecare deget are câte un inel extravagant. Unul e un tran-dafir din diamante cu aspect vintage, altul o verigă groasă de email negru cu un craniu din rubine. Pe degetul mare are o bandă de argint pe care scrie JUMĂTATE AGONIE/JUMĂTATE SPERANȚĂ. Pare că și-a băgat degetele la întâmplare într-o cutie cu obiecte pierdute, fără să-i pese prea tare ce a scos de acolo. Nu pot decât să mă holbez la ea, așa că mă prinde de mâna inertă și o scutură cu entuziasm, de tremur toată pe scaun.

— E treaba mea să mă asigur că te instalezi confortabil, că nu te panichezi prea tare, că îți răspund la toate întrebările și tot așa. Eu sunt principalul tău punct de contact de acum înainte. Sună bine? *Oui?*

Nu, nu sună bine absolut deloc. *Non.*

— Sunt foarte bună la ce fac, nu te îngrijora, continuă Merritt zglobie. Am început să lucrez la Veșnicie — așa numim locul ăsta — cam la șase luni după ce am murit. Și acum sunt cea mai tânără femeie devenită Terapeut al Vieții de Apoi cu normă întregă. Majoritatea celorlalți terapeuți sunt hodorogi, pe la șaiszeci sau șaptezeci de ani, dar cred că eu am dat dovadă de talente naturale pentru acest rol. În plus, sunt al naibii de ambițioasă.

— Ajutor, șoptesc.

— Celorlalți terapeuți nu le place deloc situația — o femeie tânără și mișto care face valuri. Îmi fură toți decedații care ajung la noi, înainte să apuc să pun eu mâna pe ei.

Preț de o secundă își îndreaptă privirea în jos, spre picioare, și observ că e desculță și are unghiile vopsite roșu coca-cola.

— Aș fi în stare să mă ocup de toată lumea dacă mi s-ar da o șansă, mârâie pe un ton aspru. În fine, nu o să te plictisesc cu asta. Ideea e că doi dintre boșorogi sunt în concediu acum, deci n-au apucat să te fure. Tu ești prima mea intrare într-o săptămână! Bravo mie! Și nasol pentru tine, evident. Dar pentru mine? Minunat.

Mă uit prostită cum Merritt mărșăluiește spre o ușă în capătul celălalt al camerei și îmi face semn cu degetul s-o urmez.

— Unde... unde mergem? întreb și tremur atât de tare din tot corpul, încât cuvintele îmi ies cu o vibrație foarte rapidă, de parcă aș fi Jessie J.

— La mine în birou, desigur. Nu am cum să te înregistrez aici în hol, nu crezi? Și dacă sosește alt mort chiar în timp ce tu răspunzi la o întrebare personală? Ciudat. Dacă e ceva ce s-a spus în mod constant despre mine pe Pământ e că sunt o persoană de un profesionalism desăvârșit. Intimitatea primează. Nu te agita. Am eu grijă de tine, scumpo.

Rostește ultimele cuvinte aproape cântând, cu o voce care aduce cu a lui Cher.

Merritt deschide ușa și mă liniștește cumva descoperirea că dincolo de ea se află un birou drăguț, relativ normal. E plin locul de lumânări, flăcările emană o lumină caldă, rozalie. În mijlocul camerei se află un birou de

sticlă acoperit cu tot felul de fleacuri, inclusiv trei plante care o duc cum nu se poate mai bine, o pisică japoneză care dă din lăbuță și un suport de creioane gol, pentru că pe birou sunt împrăștiate de-a valma o mulțime de pixuri.

Peretele cel mai îndepărtat e ocupat din tavan până în podea de o bibliotecă burdușită cu cărți în toate culorile curcubeului. Toate par să fie romane de dragoste. Titluri ca *The Proposal*, *A Match Made in Devon* sau *The Bride Test*. Merritt mă surprinde în timp ce studiez cărțile și alege una — o ediție cartonată, cu suprapertă frumoasă din *Persuasiune* de Jane Austen.

O strânge la piept și închide ochii fericită, de parcă ar îmbrățișa un cățel.

— Ești liberă să împrumuți absolut orice vrei, îmi spune și așază cartea înapoi pe raft, apoi mângâie drăgăstoasă cotoarele celorlalte cărți.

— Îhî, mersi.

Merritt adulmecă aerul și expiră cu zgomot.

— Trandafiri și coacăze. Parfumul meu predilect.

Îmi arată o lumânare albă care pâlpâie pe o măsuță de lemn.

— Superb, nu? Avem o reprezentanță Diptyque în Veșnicie. *C'est magnifique*. Oh, trebuie să-ți găsim și ție un parfum. Pun pariu că ești genul caprifoi, n-am dreptate? Introspectivă, cu un suflet sensibil și o lume interioară bogată. Și multă pasiune care fierbe dincolo de suprafață.

Clipesc. Ce mama naibii se întâmplă? Ce e locul ăsta?

Merritt îmi zâmbește binevoitoare.

— OK, văd că ești puțin tulburată, ceea ce... bineînțeles. E o nebunie, știu. Când am ajuns aici, pe bune că am făcut spume. De ce nu stai jos? Odihnește-ți oasele o clipă.

Îmi arată un scaun rotativ din piele, chiar în fața biroului ei, apoi, înainte să apuc să-mi odihnesc oasele sau orice altceva, bate din palme cu hotărâre.

— Așa. Excelent. OK.

Extrage un clipboard din birou și studiază hârtia prinsă deasupra.

— Prima întrebare e... Ai vrea să-ți revezi viața pe repede înainte?

— Po... poftim?

Au început să-mi clănțâne dinții.

— *Am spus:* „Ai vrea să-ți revezi viața pe repede înainte?” Nu obișnuiam să oferim acest serviciu, dar desigur că, din cauza Hollywoodului, oamenii au rămas cu impresia că, atunci când le vine sorocul, își vor revedea toată viața. Și oricât de tare mi-ar plăcea un fir narativ bine împletit, ăsta nu are nicio bază reală. Dar pentru că am avut câteva plângeri de la morți nemulțumiți, acum îl oferim, dacă îl vrei. E treaba ta, fără presiune.

Mă ia cu friguri. De ce e așa de frig? Pe unul dintre celelalte scaune observ o pătură din pluș. O înșfac și mă învelesc cu ea, o strâng pe umeri și sub bărbie.

— Deci... vrei sau nu? repetă Merritt și bate cu unghia pe dosul clipboardului.

— Ah... hm... mă bâlbâi și învărt între degete colțul păturii. Pot să plec acasă?

Merritt suspină ușor.

— Hai să trecem la viața pe repede înainte, bine? E singura șansă pe care o ai ca s-o vezi. Dacă nu-ți arăt acum și te răzgândești mai târziu, atunci probabil c-o să ți se pună pata pe mine și nu e tocmai un început bun pentru o prietenie de durată.

Mă uit cu gura căscată la Merritt care dispare într-un dulap, de unde împinge afară un cărucior alb de metal cu un televizor mare și gri, genul din anii 1990, și un DVD-player.

— Nu durează prea mult, îmi explică. Arătăm doar secvențele care ni se par mai relevante, altfel ar fi un ditamai festivalul de sforăituri și, chiar dacă, tehnic vorbind, avem o eternitate la dispoziție, nimeni n-are atâta timp să stea să-și admire propriul buric. Cu alte cuvinte, ce-i încheiat e bun încheiat.

O privesc fix când apasă pe butonul play. DVD-ul e deja înăuntru? E numai de formă? Sunt confuză.

— Începem! spune Merritt. Delphie Denise Bookham. Asta... a fost... VIAȚA TA!

Capitolul doi

Pe fundal se aude *Isn't She Lovely?* a lui Stevie Wonder și videoclipul lui Merritt pornește cu un montaj adorabil din copilăria mea idilică. Cu mult înainte ca tata să se plictisească de noi și să plece. Înainte ca mama să-și găsească un nou iubit și să se ducă în Texas, să se alăture unei comunități artistice de acolo. Asta se întâmpla pe vremea când viața încă era cât se poate de perfectă.

Absorb imaginile cu sete, îngrozită de posibilitatea de a pierde cel mai mic detaliu. Ia uite cum facem roata și cum ne rostogolim toți trei prin iarba înaltă, presărată din loc în loc cu margarete, cum ne strângem în brațe duminica dimineața, desenăm creaturi marine imaginare sau dansăm în pat pe muzica Arethei Franklin. Ia uite cum mama mă lasă să-i încerc rujul strălucitor cu gust de cireșe și cum râde când îl ling de pe buze și mai cer să mă dau o dată. Mă văd pe la tot felul de zile de naștere, înconjurată de alți copii, toți zâmbitori, cu ochii strălucitori, cu obrăjorii plini, nu le tace gura o clipă. În alte câteva secvențe o văd pe Gen, prietena mea cea mai bună din copilărie, ne îmbrățișăm și chicotim cu gândul la vreo obrăznicie de-acum uitată. Îmi întorc privirea de la ecran, cu o licărire de rușine și tristețe în piept.

— Dumnezeu! spune Merritt cu mâna pe piept. Credeam că *eu* am fost o točilară, dar tu ești cu totul și cu totul altceva. Adorabil.

Celine Dion începe să cânte *All By Myself* și filmul mă prezintă stând singură la masa din casa noastră — apartamentul în care încă locuiesc — din West London. Decupez cu grijă poze din *TV Times* și le aranjez în colaje. La vremea aceea credeam că fac niște colaje mișto și artistice. Acum îmi dau seama că erau mai degrabă bizare.

Am toate dotările unei adolescente ciudate: iritații pe față, ochelari cu ramă groasă, aparat dentar și niște vată care îmi iese dintr-o ureche, din cauza unor infecții cronice de care se pare că nu reușeam să scap. Clipurile se contopesc — eu la masa din bucătărie făcând colaje, desenând vedete din seriale, clipind în timp ce îmi pun picături în urechi și băgându-mă în pat. Seară de seară.

— Ce trist, comentează Merritt dând din cap.

Are dreptate. Chiar pare trist. Dar pe vremea aia, când desenam și făceam colaje de una singură, nu părea. Sau da?

Filmul înaintează spre perioada petrecută la liceul Bayswater. Îmi arunc de pe spate pătura blănoasă, mă trec toate căldurile. Și simt cum îmi bubuie capul în zona cefei.

— Putem să trecem cu viteză peste partea asta? întreb, știind că absolut fiecare amintire din respectiva perioadă e una neplăcută.

Sunt aceleași amintiri care mă țin trează noaptea.

— Mi-e teamă că nu, răspunde Merritt. Odată ce l-am pornit e bun pornit.

Mi se strânge pieptul când mă văd pe ecran la cincisprezece ani. Pielea mi s-a curățat. Am schimbat ochelarii

cu ramă groasă cu unii mai ușori și aparatul dentar mi-a îndreptat cu succes dinții strâmbi. Părul roșcat și cârlionțat îmi cade pe umeri, contrastând drăguț cu verdele uniformei de la Bayswater.

Schițez ceva în creion într-o sală de clasă pustie și din când în când mușc dintr-un sendviș pe care mi l-am făcut singură de dimineață. Apoi apare ea. Gen Hartley. Prietena mea cea mai bună din copilărie. Fata pe care am iubit-o cel mai mult. Și principala arhitectă a traumelor mele. Dă buzna în clasă în compania prietenului ei, Ryan Sweeting. E aproape comic cât sunt de spilcuiți: Gen cu pletele ei blonde strălucitoare, cu straturi groase de rimel albastru și cu fustă mini. Ryan, frumos și înalt pentru vârsta lui, în echipamentul echipei de rugby, cu părul blond tuns aproape zero. Dacă ar fi un film pentru adolescenți, i-ai identifica imediat drept copiii răi. Și totuși în înregistrare arată mai mici decât pe vremea aceea, când păreau niște giganți.

— Hei, Delphie! spune Gen cu dulceață, înaintează spre mine și se sprijină cu ambele palme de banca mea.

Ryan o urmează și îi înconjoară talia cu brațele, iar Gen îmi zâmbește.

— Ryan și cu mine avem o întrebare, sperăm că ai putea să ne ajuți cu un răspuns.

— Sigur, răspund cu entuziasm, las jos creionul și îmi împing ochelarii pe nas, zâmbind. E pentru testul la chimie? O să fie destul de greu, dar vă ajut cu plăcere dacă aveți nevoie. Vreți să împrumutați notițele mele?

Gen râde, un râs luminos și cristalin ca un xilofon, a cărui melodie ascunde adevărata intenție.

— Nu, Delphie. Întrebarea noastră e... de ce părul tău e atât de... SCÂRBOS.